

EXPLORERS

Van de Jonge onderzoekers ontvingen de redactie deze keer een 'Ode aan de Tent' van JP, en een verhaaltje over de pooltocht.

Water.

Een simpel woord, maakt eigenlijk niet veel indruk op een gemiddelde scout. Tenzij ze het moeten drinken. Nu worden we wat specifiekier,

Regen!

Meteen komen er visioenen van ondergelopen grondzeilen en door water ontilbare slaapzakken door mijn hoofd spoken. Waar in de normale wereld aangenaam grondzeilen van ondoordringbaar PVC of lichtere varianten reeds decennia gemeengoed zijn, blijven we uit een soort onbewust masochisme vasthouden aan niet passende, vaak lekke zeiltjes.

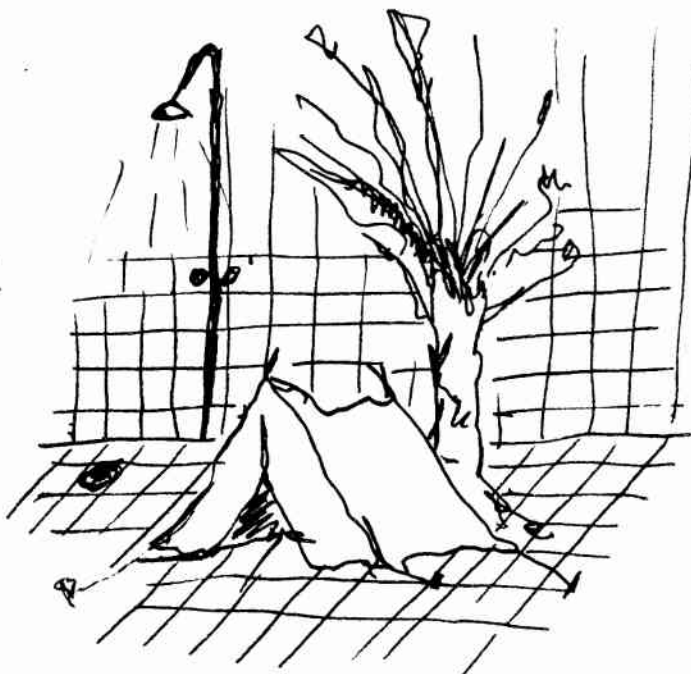
Of heeft u wel eens een tent meegemaakt die in staat is wel licht en lucht tegen te houden, maar wel water doorlaat? Zo nee, ga dan eens op kamp met Scouting Woerden.

Ritsen die twee delen van een tent bij elkaar horen te houden en zo de doorgang voor een buitje versperren, zijn in de praktijk een practical joke.

Enkele raadseltjes:

- Waarom kamperen scouts bij voorkeur in een bos?
Dan kan een boom de ontbrekende tentstok vervangen.
- Waarom heeft een goede verkenners altijd een eindje touw op zak?
Om een scheerlijn van te maken!
- Waarom slaapt de leiding bij voorkeur in eigen tenten?
Wel, wie nu nog denkt dat dat iets met rust en privacy te maken heeft, is echt naïef.
- Moeten we voor de kids dan maar moderne, comfortabele en dus dure en tere tenten aanschaffen?

Ik kan mij zeeverkenner herinneren die een patrouilletent ruim genoeg vonden om er een rugbywedstrijd in te organiseren. Landverkenner die denken dat je een rits open kan lopen en welpen, ja, waarom denkt u dat zij in blokhutten en dergelijke zomerkamp houden?

Laten we het er maar op houden dat de tenten een uiting zijn van de slogan 'Natuurlijk Avontuurlijk'.

JP

DE EERSTE BEPROEVING

Klinkt indrukwekkend. De vraag dringt zich echter op wat nu eigenlijk de grootste beproeving was en belangrijker nog, voor wie dan wel?

Allereerst, over wie hebben we het eigenlijk? De groepsraad heeft na een lange procedure van inspraak en commissies besloten de doorlooptijd van de leden een uitlooptermijn te geven met vele jaren. Door gebruik te maken van een oud truc (rowans) in een nieuwe verpakking, de Explorers, kan er nog vele jaren contributie getrokken worden. Door de hogere leeftijd is een ruime verhoging (F20,-pm.) toelaatbaar. Bovendien kunnen ze met minder leiding toe en houden ze dermate weinig opkomst dat ze niet eens over een eigen ruimte beschikken. Dat riekt naar oplichting doch dit is het niet (helemaal). We hebben de intentie om eens per maand een kampje te organiseren en ons zo hier en daar aan wat duurdere bezigheden over te geven. De kosten worden teruggebracht door de verhoogde contributie.

Wat was het plan?

Heel eenvoudig. Vanwege een nog lege schatkist hadden we een low-budget kampje in gedachten. De aloude pooltocht. Voor niet ingewijden, de pooltocht is een iets meer dan gezellig stuk wandelen onder iets minder dan normale omstandigheden. Zoals een iets lager dan normale temperatuur en een iets donkerder dan normale nacht.

Wat ging er mis?

Dat is niet een twee drie uit te leggen dus laat ik maar bij het begin beginnen. Het is nog middag als Theo (medeleider) zich bij mij meldt om alvast de tenten bij het eindpunt op te gaan zetten. Aldus geschiedde. Dat patrouilletenten twee tentstokken en een noklat horen te hebben is bijzaak. Dat ritsen bedoeld zijn om twee delen volledig op elkaar

aan te laten sluiten is niet belangrijk. Scheerlijnen? Je mag ze er zelf bij denken en de passende grondzeilen zijn bedacht door muggezifters. Kortweg, met het materiaal is niets bijzonders aan de hand. Dat autosleutels niet daar zijn waar je ze had verwacht is een groter probleem en dat je een aardige afstand hebt gelopen over dikke lagen dode bladeren maakt het zoeken er niet makkelijker op. Uiteraard is er een of ander figuur die een goede daad denkt te doen door de sleutels bij de beheerder af te geven. Deze beheerder wacht vervolgens rustig af tot je via de telefoon een gecompliceerde hulpactie op gang wil gaan brengen om dan eenvoudig te melden dat je sleutels bij hem zijn. Zoiets kost tijd, teveel tijd.

Affin, Theo zet mij thuis af zodat ik snel de rest van de spullen in mijn auto kan laden om vervolgens de aanhanger in Amsterdam te gaan halen. Bij het inladen zie ik dat als ik de trap afloop een spoor van aarde onder mijn profielzolen door het huis loopt. Door tijdnood gedwongen besluit ik om de aarde aan de kant te schuiven en maar weer snel verder te gaan.

Snel de aanhanger opgehaald en richting Woerden. Ter hoogte van Utrecht eindelijk iets positiefs. De weergoden werken mee in de vorm van een rasechte sneeuwstorm. Er zullen er nog vele volgen.

De jongens in- en de aanhanger volgeladen en op naar het startpunt Soesterberg. Vlak voor de parkeerplaats wordt de sneeuwbus dermate dicht dat we pardoes de eerst oprit voorbij rijden. De bus duurt niet lang en als de eerste ploeg vertrekt is de lucht alweer helder. Er is geen wind en de temperatuur is net onder nul. Kortom perfect wandelweer. Na een half uur is de laatste ploeg vertrokken en wij rijden naar het eerste controlepunt waar we de jongens over een dik uur verwachten. Aan de noordzijde van de Soesterduinen is een parkeerplaats met picknicktafels. De auto's ernaast geparkeerd. De sneeuw van de tafel en de lamp ophangen is twee tellen werk. Dan is het tijd voor koffie. Een goed uur later was het wederom tijd voor koffie.

Weer een uur later zou het wederom tijd voor koffie horen te zijn maar ook daar krijg je wel eens genoeg van. Een blik over de duinen leerde alleen dat deze 's nachts heel stil zijn en vooral leeg, heel

leeg. Van stilzitten word je koud en dus stappen we in onze auto's en starten de motoren. Theo rijdt weg en ik blijf staan en zet de kachel op maximaal. Wat voor schoenen je ook aan hebt, als je stilstaat krijg je uiteindelijk koude voeten. Tegen de tijd dat de tenen weer behaaglijk zijn is Theo terug en meldt dat de jongens in ieder geval niet langs de openbare weg op koers zijn.

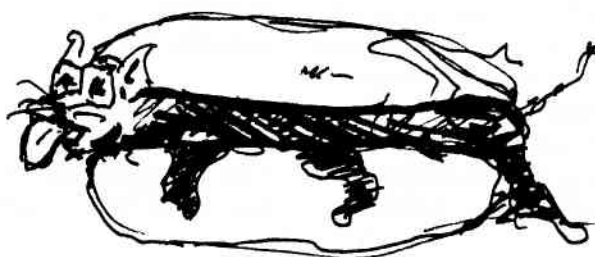
We vermoeden dat de jongens ons gemist hebben en besluiten maar weer in te pakken en verder te gaan zoeken. Theo rijdt door naar Lage Vuursche en ik ga even terug naar af. Over de radio is ook niks te horen dus de noodbrieven zijn ook nog niet open. Vlak bij het startpunt, we zijn ondertussen bijna vier uur verder, komen zowel Bart als Johan door de ether gebruld. Daarnaast nog een onbekende stem die met een uitgebreide tirade het kanaal bezet houdt. Uiteindelijk blijkt de hele meute zich vlakbij het startpunt te bevinden, inclusief de onbekende stem die onderweg is naar een volgend feest.

Affin, de groep weer op het spoor gezet en op naar Baarn om eindelijk de aanhanger te dumpen en zo mijn overjarige dieseltje weer wat bewegingsvrijheid te geven. Daarna op naar Lage Vuursche om Theo van mijn bevindingen op de hoogte te stellen.

Deze wordt ook niet echt vrolijker van de omstandigheden. Zijn startmotor pakt niet en zo'n automaat kan je ook niet aanduwen. Bovendien blijkt zich in het dorp geen fatsoenlijke horeca-gelegenheid te bevinden. Via een telefooncel de wegenwacht gebeld. Een uur en twee sneeuwbuien later meldt deze zich en slaat met een hamer op het startrelais weer leven in de volvo.

We besluiten deze ook maar op Buitenzorg te parkeren en gaan op zoek naar de leden. De tijd loopt tegen tweeën en de

Hotdog

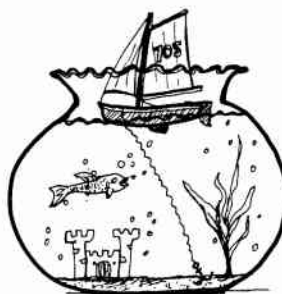
meute is al tot op twee kilometer van het startpunt gevorderd. Hier zijn hardere maatregelen noodzakelijk anders wordt er voor morgenmiddag niet geslapen. We zetten een rondje koffie en zetten de leden wederom in kleine groepjes langs de route met de toevoeging om het fietspad naar Lage Vuursche te volgen. Saai maar wel effectief.

Wij krijgen trek en gaan op zoek naar een gelegenheid die nog iets te eten verkoopt maar zelfs in Hilversum heb je na half drie niets meer. Door naar Lage Vuursche en we kunnen weer eens gaan wachten.

Zelfs in de auto wordt het koud en ik ben dan ook blij als tegen vier uur het eerste groepje zich meldt, Theo wakker wordt en we hotdogs gaan maken. De route naar Buitenzorg is zo uitgelegd en ze gaan vrolijk verder op pad. Sjoerd en Koen arriveren als laatste op de Vuursche en hun tempo is niet echt fris meer maar we zijn onverbiddelijk, die kant op naar Baarn tot straks.

Eindelijk kunnen we naar het kampeerterrein. Wederom krijg ik koude voeten en bovendien kan ik zo langzamerhand mijn ogen niet meer open houden. Tegen zes uur taai ik af en duik mijn slaapzak in. Ik hoor nog net de eerste groep arriveren maar ik ben te moe om nog te reageren.

Ik word wakker. De zon geeft middels vallend smeltwater op mijn tent teken van zijn aanwezigheid. Niet zo heel vreemd want het is al elf uur geweest. De toiletten zijn vanwege de vorst afgesloten maar gelukkig is er nog een hudo op het terrein. Er is nog een kraan in bedrijf maar die is me te ver weg. Twee handen verse sneeuw in je gezicht geeft ook een heel verfrissend effect. Ik ga koffie zetten en warempel, eerst Theo en vervolgens de anderen geven een teken van leven. De koppen zien er niet uit maar wederom doen handen sneeuw wonderen. Koffie en gebakken eieren met spek doen de rest. Tegen twee uur is alles opgeruimd, de volvo geeft geen kuren en we vertrekken weer naar Woerden. Uitladen en de aanhanger weer weg brengen is zo gebeurd. Begint mijn vrouw een verhaal over aarde en stofzuigen en ineens was ik toch wel heel moe.

ZEEVERKENNERS

Hieronder treffen oplettende lezertjes het Engelandkampverslag van de zeeverko's van vorig jaar aan. Het hele verslag besloeg maar liefst elf A4-tjes, dus je begrijpt dat we hierin, net als in het kampverslag van de landverko's, drastisch hebben moeten knippen. De volledige tekst is echter voor de liefhebbers voor f. 36,50 op te vragen bij de redactie.

SEASCOOTS WENT BRITAIN

En hier is dan het kampverslag waar jullie allemaal naar uit hebben gekeken. Hier is het hoogtepunt van dit culturele literaire boekwerk. Hier is het waar gebeurde verhaal over een kamp in het Grootte Brittannië, het Michiel de Ruyterwacht Kamp in Londen en omgeving (Met name Biggin Hill). Ook in 1992 hebben onze leden van de onanalfabetische wacht hun best gedaan om de spectaculaire gebeurtenissen op te schrijven in een boekwerk. De gecensureerde tekst zult u binnen enkele ogenblikken hieronder kunnen lezen. In verband met de privacy van onze wacht, zal onder elk stukje staan of het door een "lid" of door een "leider" is geschreven. Misschien vraagt u zich af waarom dit kampverslag in de scoutkoerier staat en niet in een kampkoerier. Dat komt omdat de Michiel de Ruyterwacht de enige wacht is die op tijd zijn verslag inleverde. Om voor één verslag een aparte kampverslagenkoerier te maken vond de redactie niet nodig. Vandaar dat u in deze scoutkoerier de "Seascouts went Britain Story" (de ingekrompen versie; de zeeverko's gebruiken gewoon het verkeerde wasmiddel, red.) kunt lezen.

Engeland Kamp 1992

7.30: De leiding stond op dit eigenlijk toch wel erg vroege tijdstip te wachten

op de komst van de leden, welke voor zover ze er nog niet waren stipt op tijd aanwezig moesten zijn. Na de paspoort en de O.V. controle bemerkte we dat ARTHUR er nog niet was (de sukkel). Om 8.00 brak er dan ook een lichte stress uit: Geen Arthur en de trein vertrekt om 8.03. Maar gelukkig kwam hij nog net op tijd aan sjokken met zijn bagage. Op de trap van het station zag hij pas de ernst van de situatie in en rende achter Thijs aan die zijn bagage in de trein smeed. Ons geel blauwe voertuig vertrok piepend en kreunend van de vele kilo's bagage die iedereen de avond ervoor met geweld in zijn rugzak had geperst. In Rotterdam aangekomen hadden we 20 minuten om over te stappen en koffie te drinken.

Toen gingen we met de intercity naar Vlissingen, vervolgens met de Olaubus naar de boot en om 11.30 waren we klaar voor de afvaart. Na een uurtje rondgestruind te hebben en op het achterdek boterhammetjes en bolletjes, die moeder 's ochtends klaargemaakt had, te hebben genuttigd, ging de leiding eten/vreten/schransen bij het "Cavery buffet". Voor de vaste Olau gangers een begrip. Voor de leken onder ons: Voor een vast bedrag zoveel mogelijk zalm, garnalen en overige vissoorten alsmede rosbief en vele andere vleessoorten naar binnen werken. Oh ja, er was ook nog salade, fruit, kaas en bavarois. Martin die niet echt goed zijn eetstrategie bepaald had zat zowaar nog eerder vol als de rest. Triomf voor de rest. Al met al heerlijk gegeten. Vervolgens zijn we in de bioscoop gaan uitbuiken. Hier werden we vermaakt door John Freegade zonder ondertiteling maar met achtertiteling. Een randdebiel met het IQ van -10 deed verslag van zijn eigen suffe interpretatie van de film. We hebben ons geërgerd aan en gelachen om zijn vertaling. Boot tochtje was al met al goed bevallen.

Leider